

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203110404512.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

SCEN. 2.

Dorothea. Pandolfus.

DOROTHEA

Ach! Himmelen har, O Pandolfe, mig bønåret
Og eder hiem igien betimeligen føret;
I eders Hænder jeg hengive alting vil,
I eene hindre kand et ynksom Skue-Spill.
I ved jer Myndighed kand redde tvende Huuse,
Kand true Stormen, den forbyde meer at bruuse.
Pandolfus ene kand ved Broders Myndighed
Udslukke denne Ild og os forhverve Fred,
Og tvinge begge at indstikke Sværd og Glavind.

PANDOLFUS

Siig, Dorothea, hvad er Aarsag til slig Avind?
Hvad har adsplittet det foreened Søster-Par?
Hvad Polidorus mod Leander ægget har?

DOROTHEA

Jeg kand min Tale ey for Suk og Graad fremføre.

PANDOLFUS

Holdt op at græde lidt, lad mig Aarsagen høre!

DOROTHEA

Viid, O Pandolfe! at en liden Skiøde-Hund
Til saadan Tvistighed er eenest rætte Grund,
Den Philocyne fik ved Moders Testamente
Imod Luciliæ den ældste Søsters Vente.
Et Had, skjønt hemmelig, sligt haver først forvoldt;
Lucilia en Tiid dog gode Miiner holdt,
Til nu omsider hun ved List den haver røvet
Og Philocyne fast til Døde har bedrøvet.
Da man fik vide, i hvis Hænder Byttet var,
Strax Sorgen sig til Had, til Hævn forvandlet har;
Strax i Familien blev alting slet forvirred,
Og Philocyne har sin Polidor opirret
Imod Leander. Ham igien Lucilia,
Som ikke lider, at sig Byttet tages fra,
Med smigrend Løfter har ophidset Sværd at drage
Og med bevæbnet Haand at drive Magt tilbage.
108En haard og blodig Krig saa alting trues med,
Hvis den ey stilles ved Pandolfi Myndighed.

PANDOLFUS

Slig Uheld smerter mig, Aarsagen meget meere.
Et saadant Søster-Had man finder vel blant fleere;
Men for saa ringe Ting, kun for en Skiøde-Hund,
To ædle Huuse at see gandske udi Grund,
Exempel derpaa ey citeres kand af Bøger,
Hvad Umag man sig gjør, hvor flittig man end søger.
Den Snak forvendt er, brug ikke med mig Spill,
Siig Sanden, eller det dig Livet koste vil.

DOROTHEA

Jeg svær ved Himlen, at jeg Sandhed ey forvender,
I min Oprigtighed selv, O Pandolfe, kiender,
Jeg overgiver mig i eders Vold og Magt,
Straf mig, hvis mindste Ord mod Sandhed jeg har sagt.

PANDOLFUS

Er det da sandt?

DOROTHEA

Ja vist, mit Liv til Pant jeg giver.

PANDOLFUS

Ah! Sorg, Forbittrelse mit Hierte sønderriver.
To Søstre for en Hund at hidses op til Krig,
Jeg tilstaaer selsomt er; men meere underlig
At see to Heldte sig saa læt at væbne lade,
For intet bryde Fred, saa læt hinanden hade.
I Venskab aldrig meer foreened nogen var,
Ey Damon, Pythias, som dette ædle Par.

DOROTHEA

Man dertil Polidor har bragt med megen Møye,
Leanders Venskab stod ham længe fast for Øye,
Omsider Elskov dog hos ham tog Overhaand,
Ham sønderrive tvang det sterke Venskabs Baand.

PANDOLFUS

Du maa, Pandolfe, da til side alting sætte,
Arbeyde eene paa at skille denne Trætte;
Jeg sværer ved mit Sværd, bestænkt med Heldte-Blod,
Og ved min gyldne Hielm, som jeg ved Nili Flod
Med Seyer-Haand tog fra den stolte Morisk Kiæmpe,
109At, om med gode ey, med Magt jeg sligt skal dæmpe,
At den af Parterne, som udi dette Spill
Er meest haardnakket, jeg dens Siæl opoffre vil.

Han gaaer.

DOROTHEA

Ach! all vor Velfærd nu sig paa Pandolfus hviler,
Som Himlen os har sendt. See! Sganarell hid iiler,
Ham udi Hovedet forkeerte Øyne staaer.
Kom Sganarell, kom hid, siig hvordan Sagen gaaer.